

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2023 r. – Banco Credibom/SRB**(Sprawa T-481/23)**

(2023/C 338/46)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Banco Credibom, SA (Porto Salvo, Portugalia) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, lawyers)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-ante, w każdym razie w zakresie, w jakim wraz z załącznikami I, II i III dotyczy ona skarżącej, oraz;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że SRB miała naruszyć art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ nie stosując przy ustalaniu rocznego poziomu docelowego wiążącego pułapu 12,5 %.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/63 ⁽²⁾ dopuszczono się naruszenia kompetencji powierzonych tej instytucji w dyrektywie 2014/59/UE ⁽³⁾, zasady równego traktowania oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, a także, odpowiednio, zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim uniemożliwia ona wyłączenie przez SRB przy obliczaniu wysokości składki dodatkowych zobowiązań skarżącej wynikających z zabezpieczenia transakcji dokonanych w 2021 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014 L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Deutsche Kreditbank / SRB**(Sprawa T-483/23)**

(2023/C 338/47)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-ante, w każdym razie w zakresie, w jakim wraz z załącznikami I, II i III dotyczy ona skarżącej, oraz;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Zaskarżona decyzja narusza art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1⁽²⁾, gdyż nie została sporządzona w wybranym przez skarżącą języku niemieckim.
2. Zarzut drugi: Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽³⁾ oraz usankcjonowane w art. 47 ust. 1 tej karty prawo podstawowe do skutecznej ochrony prawnej, ponieważ ma ona braki w uzasadnieniu, a jej kontrola sądowa jest praktycznie niemożliwa.
3. Zarzut trzeci: Zaskarżona decyzja narusza art. 69 i 70 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17, 41 i 53 karty, ponieważ pozwana błędnie w niej ustaliła roczny poziom docelowy; tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że art. 69 i 70 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 naruszają normy prawa wyższego rzędu.
4. Zarzut czwarty: Artykuł 6 i załącznik I etap 2 do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽⁴⁾ naruszają normy prawa wyższego rzędu, ponieważ nie uwzględniono w nich zasad wywiedzionych z orzecznictwa opartego na wyroku Meroni⁽⁵⁾, przekroczono granice przyznanych kompetencji oraz dopuszczono się naruszenia wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
5. Zarzut piąty: Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 16, 20 i 52 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, gdyż w zakresie dotyczącym ustalenia wskaźnika ryzyka w IV polu ryzyka została ona oparta na oczywistych błędach w ocenie.
6. Zarzut szósty: Zaskarżona decyzja narusza art. 16, 20, 41 i 52 karty oraz zasadę proporcjonalności oraz prawo do dobrej administracji, gdyż błędnie zastosowano w niej korektę ryzyka.
7. Zarzut siódmy: Artykuł 20 ust. 1 zdanie 1 i 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza normy prawa wyższego rzędu, gdyż ustalono w niej, że jeden z lub kilka wskaźników ryzyka nie będą stosowane przez czas nieokreślony w zakresie, w jakim wymagane informacje nie są objęte obowiązkiem z zakresu sprawozdawczości nadzorczej.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

(2) Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 401/58).

(3) Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

(4) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

(5) Wyrok z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza, 10/56, EU:C:1958:8.